

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **N. P. M.**, nar. X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
t. č. Věznice X,
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Janíkem,
se sídlem Pivovarská 15, Příbram,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-396-15/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce je cizinec, který na území České republiky pobýval ode dne 23. 10. 2003 na základě povolení k trvalému pobytu občana třetího státu. Dne 7. 2. 2022 zahájil žalovaný z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil platnost povolení žalobce k trvalému pobytu dle právě citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců (výrok I.) a stanovil mu lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.). Důvodem bylo

pravomocné odsouzení žalobce soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let.

2. Žalobce žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), namítal, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života. Správní orgán má posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince bez ohledu na aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j 8 Azs 290/2018–27). Žalovaný pečlivě nezkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí, které má potenciálně citelné účinky do soukromého a rodinného života žalobce coby občana třetího státu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezil na citace některých soudních rozhodnutí, jejichž jednotlivé pasáže vytrhával z celkového kontextu dané věci, nerespektoval odlišnosti předmětné věci a nezohlednil podstatné skutečnosti pro posouzení důvodnosti argumentace žalobce v řízení. Žalobce přitom již ve správním řízení uváděl, že žije na území České republiky nepřetržitě od roku 1993, od roku 2008 pak i v manželství s T. T. H., kdy se jim narodily tři nezletilé děti, které nemají k zemi svých rodičů žádný vztah a Českou republiku považují za svou domovskou zemi. Na rozdíl od jiných případů má mezi sebou žalobce a jeho rodina silné vazby a jakýmkoliv rozdělením, zejména vycestováním žalobce do Vietnamu, by došlo k nepřiměřeným zásahům do jeho rodinného a soukromého života. Manželka žalobce navíc o jeho trestné činnosti nevěděla.
3. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je rovněž v příkrém rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), resp. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť zájem nezletilých dětí musí být vždy předním hlediskem při jakémkoliv rozhodovací činnosti státních orgánů, bez ohledu na státní příslušnost těchto nezletilých dětí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 31. 1. 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006 ve věci *Üner proti Nizozemsku*). Odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, ze dne 18. 6. 2018, č. j. 59 A 5/2018-36, není přílehlavý. Jedná se o případ občana státu Izrael, který může Českou republiku navštěvovat v rámci bezvízového styku, což v případě Vietnamské socialistické republiky není možné. V odkazovaném případě také probíhalo rozvodové řízení a cizinec s manželkou již nežil ve společné domácnosti, což bylo podstatným důkazem pro zpochybnění potřeby ochrany rodinného života. V případě žalobce však existují trvalé a silné rodinné vazby bez jakéhokoli signálu odloučení či rozvodu manželství. Případný kontakt, pokud by byl žalobce nucen vycestovat a pobývat ve Vietnamu, nebyl-li by zcela nemožný, tak by byl velmi ztížený a komplikovaný, což výrazně odporuje judikatorně akcentovaným zájmům nezletilých dětí. Na podporu závěrů napadeného rozhodnutí nelze aplikovat ani žalovaným zmíněné usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22, které se sice týkalo občana Vietnamu, ale tento byl ve správním řízení zcela pasivním, když ke svému soukromému a rodinnému životu ničeho neuvedl, navíc byl zjištěn rozvrat jeho manželství. I v tomto rozhodnutí Ústavního soudu je zdůrazněno, že (případné) rozdělení rodiny představuje závažný zásah do základních lidských práv, a je proto třeba, aby se opíralo o dostatečně pádné argumenty plně zohledňující zájem dítěte, který má být středobodem úvah [viz nález Ústavního soudu ze dne ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. I. ÚS

2903/14, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 13. 7. 2000 ve věci *Scozzari a Giunta proti Itálii*, nebo rozsudek ESLP ze dne 26. 6. 2016 ve věci *Mennesson proti Francii*). Žalovaný žádné dostatečně pádné argumenty pro převahu hlediska ochrany veřejného pořádku nevznosl. Naopak žalobce ve správním řízení podrobně konkretizoval své námitky a dokládal skutečnosti na podporu priority ochrany práv jeho nezletilých dětí a rodinného či soukromého života.

4. Žalobce dále rozporuje i tvrzení žalovaného, že byl manželkou a dětmi do dubna 2022 navštíven ve Věznici V. pouze jednou. Manželka žalobce je značně vytížena nejen péčí o rodinnou domácnost, nýbrž i obživou rodiny. Manželka žalobce nemá v úmyslu vztah s žalobcem ukončit, a naopak jej i v této pro ně složité situaci podporuje a je s ním v kontaktu. Nezletilé děti
ani manželka tento stav nezapříčinily a dopady rozhodnutí jsou pro ně fatální. Je-li nyní kontakt těchto osob s žalobcem prostřednictvím návštěv ve věznici komplikovaný, v vystěhování
případě

žalobce do Vietnamu se stane v podstatě nereálným. Žalobce dále nesouhlasil s nedoloženým závěrem žalovaného o tom, že se měl dopouštět opakovaně trestné činnosti, neboť šlo
o ojedinělý exces v jeho jinak zcela řádném životě. Rozhodnutí žalovaného tak nedostatečně přihlédlo k rodinné situaci žalobce. Žalobce dále odkázal na rozsudek ve věci *Üner proti Nizozemsku*, v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit, a shrnul podstatné skutečnosti, které žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně zohlednil.

5. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně zabýval, přičemž vzal v potaz rodinné vazby žalobce a jeho dlouhodobý pobyt na území, přesto tyto skutečnosti nepřevážily nad veřejným zájmem na zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, dle kterého je přiměřenost zásahu do života cizince nutno odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. S ohledem na veřejný zájem, závažnost trestného činu a formu a výši trestu rodinné vazby žalobce nepřeváží negativní okolnosti jeho chování spojené s nelegální rozsáhlou výrobou pervitinu, která se řadí mezi nejzávažnější trestné činnosti. Nezákonné jednání žalobce dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ve vztahu k rozsudku Krajského soudu Ústí nad Labem - pobočky v Liberci č. j. 59 A 5/2018-36 žalovaný odkazoval na konkrétní část, kterou lze aplikovat i na případ žalobce. Právě protizákonná činnost cizince v odkazované věci a dlouhodobý pobyt ve vězení zapříčinily odloučení od rodiny. V obecné rovině se lze ztotožnit i se závěry usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 154/22, dle kterých nelze absolutizovat právo na rodinný a soukromý život nad ostatní (veřejné) zájmy, a cizinec si musí být vědom možných důsledků páchání trestné činnosti. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, je na cizinci, aby po zrušení trvalého pobytu našel takovou cestu, která by jej vedla k nějaké formě soužití se svou rodinou. Žalobce může

pobývat se svou rodinou v zemi původu, jakkoli je to pro ně obtížné. Jelikož se žalobce nachází ve vězení, nebude moci po tuto dobu pobývat ve společné domácnosti s rodinou a pečovat o ně, tudíž po značnou dobu budou jeho děti uvyklé na odloučení jeho osoby. Žalobce ani netvrdil, že by manželka nebyla schopná se o děti postarat. Měl brát v potaz, že v případě odhalení jeho trestné činnosti může být odsouzen, a to včetně uložení trestu vyhoštění, příp. zrušení povolení k trvalému pobytu. Nelze si brát svou rodinu jako „štit“ a argument proti zrušení pobytového oprávnění. Žalovaný připouští, že napadeným rozhodnutím bylo významně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, ale tento zásah nebyl nepřiměřený vzhledem k závažné protispolečenské činnosti žalobce. Takové rozhodnutí proto ani není v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Relevantní judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci převážil jiný konkurující zájem. Žalobce nebyl vyhoštěn a může požádat o povolení k pobytu na území. S ohledem na stále stoupající počet drogové trestné činnosti cizinců v České republice je zrušení povolení k pobytu žalobci, který byl za tuto trestnou činnost odsouzen na 8 let nepodmíněně, zcela v souladu s veřejným zájmem. Tento postup je taktéž v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, věc C-145/09.

Posouzení věci soudem

7. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
8. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného

rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

9. Podstatou projednávané věci je otázka, zda zrušením povolení trvalého pobytu žalobce na území České republiky mu bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobci, jakožto cizinci se státní příslušností Vietnamské socialistické republiky, bylo od 23. 10. 2003 uděleno povolení k trvalému pobytu občana třetího státu. Platný trvalý pobyt má v České republice také jeho manželka a jejich tři nezletilé děti.
11. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. 49 T 11/2019, byl žalobce uznán vinným, že se jako člen organizované skupiny osob úmyslně podílel na organizování a realizaci obchodu s velkým množstvím psychotropní látky metamfetamin (pervitin) a s léky obsahujícími prekursor pseudoefedrin, čímž spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a k trestu propadnutí věci. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze

dne 29. 6. 2021, č. j. 11 To 15/2021-4846, byla výměra trestu odnětí svobody zvýšena na 8 let a žalobce byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Rozsudky nabyly právní moci dne 29. 6. 2021.

12. Na základě skutečností zjištěných z rozsudků a z opisu z evidence rejstříku trestů žalovaný shledal, že je naplněna podmínka pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a doručením oznámení dne 7. 2. 2022 bylo zahájeno správní řízení v této věci. Napadeným rozhodnutím žalobci zrušil platnost povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
13. Stěžejní a také jediná námitka žalobce v žalobě se týkala nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud k tomu obecně uvádí, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a zákona o pobytu cizinců, možným porušením čl. 8 Úmluvy, který je přímo aplikovatelný (k tomu např. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29), v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (viz také rozsudky ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Tak tomu bylo v projednávaném případě, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobce namítal již v průběhu řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dopad zejména do svého rodinného života.
14. Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nutné vycházet z judikatury jak Nejvyššího správního soudu, tak i ESLP, podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, ze dne 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek ve věci *Üner proti Nizozemsku* a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu*, ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, či ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32). Potud tedy soud souhlasí s žalobcem v tom, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je třeba vycházet z kritérií shrnutých v judikatuře ESLP (viz např. žalobcem odkazovaná věc *Üner proti Nizozemsku*), která v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či

trestného činu spáchaného cizincem. S žalobcem ovšem již nelze souhlasit v tom, že by žalovaný podle těchto kritérií v jeho případě nepostupoval.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepopíral, že v případě žalobce dojde k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, odůvodnil ale, proč se nejedná o zásah nepřiměřený. Přitom vycházel z výše zmiňovaných kritérií, když uvedl, že žalobce má na území České republiky manželku a tři nezletilé děti, všichni se státní příslušností Vietnamské socialistické republiky a povolením k trvalému pobytu občana třetího státu. Žalovaný nepopíral vzájemné vazby žalobce s rodinou, avšak shledal je oslabené z důvodu žalobcova odsouzení k trestu odnětí svobody v délce 8 let, přičemž zdůraznil, že žalobce nebude moci vychovávat své děti od nejtělejšího věku. Žalovaný zohlednil, že v době předpokládaného propuštění žalobce z výkonu trestu budou jeho děti ve věku 8, 10 a 17 let. Bude záležet pouze na rozhodnutí rodiny, zda zůstanou v České republice bez něj nebo budou žalobce následovat do domovské země, ostatně, všichni jsou vietnamskými občany (str. 4 napadeného rozhodnutí). Dále žalovaný uvedl, že žalobce ve své domovské zemi strávil 14 let svého života, zná místní jazyk a kulturní návyky, přičemž s příslušníky své komunity páchal i organizovanou trestnou činnost. Žalovaný pak posoudil závažnost role žalobce i spáchaného skutku při trestné činnosti, rozsah páchané trestné činnosti, povahu drogové kriminality a závažnost dopadů na společnost (viz str. 5 napadeného rozhodnutí).
16. Žalovaný měl povinnost zohlednit rovněž zájmy tří nezletilých dětí žalobce dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. I tomuto požadavku žalovaný dostál, když vycházel zejména z čl. 9 odst. 2 a 3 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte. Uvedl, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů a též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi podle čl. 9 odst. 2 podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky, nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této úmluvě. Dle žalovaného Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Dle názoru žalovaného tak zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2021, č. j. 54 A 60/2018-62, podle kterého je „nejlepší zájem dítěte“ toliko jednou z vícera kategorií, které je třeba brát v potaz. Uvedl také, že judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci převážil jiný konkurující zájem. Žalovaný pak posoudil konkrétní okolnosti projednávané věci a uvedl, že děti žalobce jsou nyní vychovávány svou matkou a zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou žalobci odeprána rodičovská práva, ani případná možnost přispívat na jejich výživu. Dodal, že zákon poskytuje žalobci možnosti (např. v podobě krátkodobých víz), aby mohl své děti v České republice navštěvovat, a není proto nutné, aby samy území opouštěly, měly-li by se setkat se svým otcem (vše str. 6 odstavce druhý napadeného rozhodnutí).

17. Soud s hodnocením žalovaného ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce souhlasí. Ve věci není sporu, že napadeným rozhodnutím dojde k citelnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jakkoli nelze zároveň odhlédnout od skutečnosti, že jeho soukromý rodinný život bude citelně narušen již v důsledku dlouhodobého výkonu trestu odnětí svobody. Jak již však bylo uvedeno výše,
- v každém individuálním případě je nutné poměřovat intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu a intenzitu narušení veřejného pořádku. V projednávané věci ovšem žalobcem namítané rodinné vazby, jakkoli jsou silné a reálné, nejsou dostatečnou „*protivahou*“ k trestné činnosti směřující proti veřejnému zájmu České republiky. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání (výroba drog jako člen organizované skupiny za účelem jejich prodeje, a to ve velkém rozsahu), že zásah do jeho soukromého a rodinného života i do soukromého a rodinného života členů jeho rodiny nelze považovat za nepřiměřený. K obdobnému posouzení dospěl i Nejvyšší správní soud v obdobných případech – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy - např. v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, nebo v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31.
18. Ani skutečnost, že žalobce má na území České republiky nezletilé děti, nemůže převážit nad zásadním porušením veřejného pořádku, kterého se žalobce svou trestnou činností dopustil (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 196/2019-27, body 19 a 20). Ani zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „*trumfovou kartou*“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020-48, bod 24, nebo rozsudek ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 15). K závěru, že nelze absolutizovat právo na rodinný život ani za situace, kdy se na území nachází nezletilé dítě cizince, nad ostatní (veřejné) zájmy, se vyjádřil i Ústavní soud v žalovaném i žalobcem odkazovaném usnesení ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22 (konkrétně v bodě 16). Soud nevidí důvodu, na rozdíl od žalobce, proč by žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl odkázat na konkrétní část tohoto usnesení. Ústavní soud se v této části vyjadřoval k poměrování veřejného zájmu a práva na rodinný život cizince, a to, zda cizinec v tomto směru vznesl konkrétní námitky, nemělo na tyto obecné závěry žádný vliv. Lze tedy shrnout, že veřejný zájem na zbavení trvalého pobytu žalobce převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života, a žalovaný v tomto směru nijak nepochybil.
19. Závěrem soud dodává, že žalovaný napadeným rozhodnutím sice žalobci zrušil trvalý pobyt na území České republiky, avšak přímým důsledkem tohoto rozhodnutí není zákaz pobytu žalobce (vyhoštění). Zrušení platnosti trvalého pobytu, na rozdíl od správního vyhoštění, neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu do České republiky mu zůstane zachována, žalobce tedy může udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání pobytového

oprávnění, navíc za situace, kdy manželka i děti žalobce mají na území České republiky platné pobytové oprávnění (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, bod 21). Dále je nutno zdůraznit, že původcem případných nepříznivých dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do života žalobce a jeho rodiny není nikdo jiný než on sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 29). Právě v této souvislosti žalovaný odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, ze dne 18. 6. 2018, č. j. 59 A 5/2018-36, ohledně dopadů protiprávní činnosti žalobce na narušení rodinného života žalobce. Soud proto tento odkaz nepovažuje za nepřiléhavý. Trefně tyto důsledky trestné činnosti shrnul i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-466: „*Stěžovatel si měl a mohl být při páčání úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhacení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat*“. Soud navíc souhlasí s žalovaným v tom, že na rodinu

žalobce má značné dopady již samotný výkon trestu, jelikož se žalobce nepodílí na výchově svých nezletilých dětí. Po propuštění žalobce z výkonu trestu bude tedy na žalobci, resp. jeho rodinných příslušnících, aby zvolili vhodný způsob vzájemného kontaktu a rodinného soužití, který bude možný navzdory zrušení jeho trvalého pobytu (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 485/2020-32).

20. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Pokud žalobce navrhoval provést dokazování výsledkem jeho manželky za účelem prokázání jejich rodinných vztahů, pak jej soud neprovedl pro nadbytečnost. Ani prokázání tvrzení žalobce, že jeho manželka o trestné činnosti žalobce nevěděla, by nemohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem a mezinárodními závazky České republiky a nelze mu vytýkat ani nepřiměřenost. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu